

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Tos/126/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316891612
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Štíft
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1316891612.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Štífta a sudcov Mgr. Marcely Kosovej a JUDr. Michala Valenta, v trestnej veci odsúdeného H. Q. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a iné, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 0T/41/2016 zo dňa 11. 10. 2018, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 24. januára 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného H. Q., nar. XX. XX. XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Sťažnosťou napadnutým uznesením Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 0T/41/2016 zo dňa 11. 10. 2018 bolo rozhodnuté podľa § 50 ods. 4 Tr. zák. tak, že odsúdený H. Q. sa v skúšobnej dobe podmiennečného trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 0T/41/2016 zo dňa 14. 03. 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.03.2016, neosvedčil a podľa § 50 ods. 4 Tr. zák. sa odsúdenému nariaďuje výkon trestu odňatia slobody 1 rok, ktorý mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky trestným rozkazom Okresného súdu III sp. zn. 0T/41/2016 zo dňa 14. 03. 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.03.2016, pretože odsúdený v skúšobnej dobe nevedol riadny život. Napokon bolo rozhodnuté podľa § 50 ods. 8 Tr. zák., s použitím § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. tak, že sa odsúdený na výkon trestu odňatia slobody zaraduje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že vykonaným dokazovaním je nepochybne preukázané, že odsúdený v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia spáchal ďalších úmyselných trestných činov a teda jednoznačne nevedol riadny život a preto sú splnené podmienky na nariadenie nepodmiennečného trestu odňatia slobody.

Súd prvého stupňa zdôraznil, že odsúdenému H. Q. v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 0T/41/2016 trestným rozkazom zo dňa 14. 03. 2016, napriek jeho predchádzajúcej kriminálnej minulosti, uložil trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu vo viere v nápravu obvineného a v presvedčení, že takýto, nie represívny trest, prijme obvineného k uvedomeniu si potenciálne závažných dôsledkov jeho protiprávneho konania, (vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu totiž môže viesť v dôsledku dopravnej nehody ku ťažkým následkom na zdraví účastníkov cestnej premávky, často až ku následkom hraničným), a ku snahe o vedenie riadneho života.

Prvostupňový súd skonštatoval, že výsledky šetrenia správania odsúdeného v skúšobnej dobe však nepochybne svedčia práve o opaku. Okresný súd je toho názoru, že je zrejmé, že odsúdený považuje podmiennečný trest odňatia slobody iba za formalitu, ktorá mu nijako nebráni v krátkom čase po uložení trestu opakovať protispoločenské konanie, a to dokonca rovnakého charakteru. Jeho tvrdenie, že sa

prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky dopustil keď mal ťažké obdobie, nemá vo vzťahu k jeho zodpovednosti za predmetný skutok žiadnu relevanciu.

Konajúci súd vyjadril presvedčenie, že kompenzovať si vlastnú frustráciu ohrozovaním ostatných účastníkov cestnej premávky vedením motorového vozidla pod vplyvom alkoholu, je neprijateľné a svedčí o nízkej hodnotovej orientácii odsúdeného zameranej na bezprostredné uspokojovanie primárne vlastných potrieb bez rešpektu ku právam ostatných a poukázal tiež, že navyše, tohto trestného činu, resp. trestných činov sa odsúdený dopustil v krátkom časovom úseku po tom, ako bol za rovnaké trestné činy odsúdený, pričom mu dokonca pri dychovej skúške bola nameraná vyššia hodnota alkoholu v dychu ako v prvom prípade.

Okresný súd akcentoval, že vzhľadom najmä na okolnosti prípadu (odsúdený v skúšobnej dobe podmieenečného odsúdenia spáchal rovnaké úmyselné trestné činy iba osem mesiacov po tom, ako mu bol trest odňatia slobody s podmieenečným odkladom uložený a viedol motorové vozidlo ešte s vyššou hodnotou alkoholu v dychu), ako aj osoby odsúdeného, (u odsúdeného sa nejedná o žiadny exces z riadneho spôsobu života, keďže odsúdený bol pred spáchaním skutku už 5 krát súdne potrestaný), dospel k záveru, že v danom prípade neboli zistené v správaní odsúdeného v skúšobnej dobe žiadne také skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za výnimočné v zmysle možného ponechania podmieenečného odsúdenia odsúdeného v platnosti a preto za jediný spôsob, ako zabezpečiť najmä individuálno-preventívnu a výchovnú funkciu trestu u odsúdeného považuje nariadenie výkonu podmieenečne odloženého trestu odňatia slobody.

Ku tvrdeniu odsúdeného, že sa stará o dve maloleté deti a manželka ostane s nimi sama, súd prvého stupňa uviedol, že si je vedomý, že trest má mať čo najmenší dopad na rodinu obvineného, avšak v danom prípade je táto skutočnosť vo vzťahu k rozhodnutiu súdu o nariadení trestu odňatia slobody bez právneho významu. Odsúdený je totiž plne právne spôsobilou osobou, ktorá si objektívne mohla a teda mala byť dôsledkov svojho protiprávneho konania dostatočne vedomá. V tejto súvislosti nemožno podľa názoru okresného súdu opomenúť ani skutočnosť, že oboch skutkov sa odsúdený dopustil v čase, kedy boli jeho maloleté deti už na svete, a nejedná sa teda o okolnosť, ktorá nastala až po ich spáchaní. Pokiaľ by odsúdenému skutočne úprimne záležalo na starostlivosti o jeho maloleté deti tak, ako to opakovane pri svojom výsluchu deklaroval, nepochybne by nielen pred svojim prvým skutkom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, ale o to viac aj práve v skúšobnej dobe podmieenečného odsúdenia, urobil všetko preto, aby opakovane nespáchal rovnaké trestné činy, preto má súd za to, že tému starostlivosti o svoje deti odsúdený, (tak ako je to obvyklé u páchatelov s nižšou úrovňou sebareflexie), iba formalisticky a účelovo zneužíva na vyvolanie súcitu súdu dúfajúc v dosiahnutie priaznivejšieho rozhodnutia.

Uvedené uznesenie okresného súdu nenadobudlo právoplatnosť, nakoľko odsúdený H. Q. podal proti nemu sťažnosť ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice súdu o verejnom zasadnutí, ktorú bližšie odôvodnil písomným podaním zo dňa 23. 10. 2018.

V písomne zdôvodnenej sťažnosti v podstate uviedol, že skutočne v roku 2016 zavdal dôvod na vyslovenie jeho neosvedčenia sa, čo aj ľutuje. Tvrdí však, že v jeho prípade sú dané dôvody na to, aby súd postupoval podľa ust. § 50 ods. 4 tretia veta Tr. por. a súčasne vykonal iné opatrenia.

Je síce pravdou, že v skúšobnej dobe viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, ale išlo o čin ešte z roku 2016 za ktorý bol odsúdený Okresným súdom Pezinok, ktorý vedomí si jeho predchádzajúceho odsúdenia, mu neuložil nepodmieenečný trest, ale závažnosť jeho konania vyvážil pokutou (peňažným trestom - pozn. KS BA) 5000,- €, ktorú v súčasnosti už zaplatil. Poukázal, že Okresný súd Pezinok mu dal poslednú šancu, aby sa napravil a uvedomil si neprijateľnosť svojho správania. K tomuto skutočne došlo, keď ako súd z lustrácií určite zistil, že od tej doby viedol riadny život a snaží sa zabezpečiť svoju rodinu. Dal do pozornosti, že nedávno si dokonca našiel lepšie platenú prácu v spoločnosti P. s. r. o. v pozícii pracovník vo výrobe do ktorej nastupuje 05. 11. 2018. Sťažnostnému súdu dal do pozornosti, že spolu s manželkou H. Q. sa starajú o dve maloleté deti, maloletú J. P., nar. XX.XX.XXXX a maloletého I., nar. XX.X.XXXX a taktiež o chorú matku, G. A., ktorej zdravotný stav pre jej pokročilý vek ani zďaleka nie je dobrý a trpí na stareckú demenciu a jeho nástupom do výkonu trestu by preto utrpeli tieto osoby, ktorých je žiteľom.

Je toho názoru, že v prípade, že by súd rozhodol o jeho neosvedčení sa v čase, keď došlo k jeho odsúdeniu v roku 2016, bolo by to odôvodnené. Súd však tak vykonal až na konci roka 2018, kedy je už situácia úplne iná. Od základov zmenil svoj život, riadne pracuje a snažím sa čo najlepšie užiť rodinu. V súčasnej dobe už vôbec nepožíva alkoholické nápoje, keďže sa nechce vrátiť do „starých kolají“. Premenu trestu z podmieneného na nepodmienečný by preto pre dlhý časový odstup už ani nebol naplnený účel trestu.

Požiadaval druhostupňový súd, aby mu v zmysle vyššie uvedeného dal šancu preukázať, že obdobie počas vyše dvoch rokov, kedy viedol riadny život, nebolo len dočasné - prechodné, aby prešiel podmienku, ale že naozaj od základov zmenil svoj život.

Na základe vyššie uvedeného a s odkazom na citované ustanovenie Trestného zákona (§50 ods 4 písm. a/ až d/ Tr. zák.) požiadaval sťažnostný súd, aby napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vo veci rozhodol sám tak, že ponechá jeho podmienené odsúdenie v tejto veci v platnosti a primerane mu predĺžil skúšobnú dobu a prípadne vykonal i iné opatrenia obmedzujúceho charakteru, ktorými by bol dosiahnutý najlepší účel trestu.

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a/ správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b/ konanie predchádzajúce týmto výkonom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods.1 písm. c/ Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Podľa § 50 ods. 4 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2017 ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život a riadne vykonal iné uložené sankcie a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak nariadi nepodmienečný trest odňatia slobody, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby. Výnimočne môže súd vzhľadom na okolnosti prípadu ponechať podmienené odsúdenie v platnosti, hoci odsúdený konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, a súčasne môže

a) ustanoviť nad odsúdeným probačný dohľad,

b) primerane predĺžiť skúšobnú dobu, nie však viac ako o dva roky, pričom nesmie prekročiť hornú hranicu skúšobnej doby ustanovenej v odseku 1,

c) ustanoviť doteraz neuložené primerané obmedzenia alebo primerané povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a 4, smerujúce k tomu, aby viedol riadny život, alebo

d) nariadiť kontrolu uložených primeraných obmedzení alebo povinností technickými prostriedkami, ak sú splnené podmienky podľa osobitného predpisu a ak takáto kontrola nebola doposiaľ nariadená.

Krajský súd v Bratislave, ako súd rozhodujúci o riadnom opravnom prostriedku v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por., pri rozhodovaní o sťažnosti odsúdeného preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, ako aj konanie tomuto predchádzajúce, pričom skonštatoval, že sťažnosť je prípustná (§ 419 ods. 2 Tr. por. k § 420 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 187 ods. 1 Tr. por.) a zistil, že sťažnosť podaná odsúdeným H. Q. nie je dôvodná.

Sťažnostný súd po postupe nariadenom citovaným ustanovením z predloženého spisového materiálu zistil, že v prejednávanej trestnej veci prvostupňový súd v súlade so zákonom a vecne správne postupoval, keď v zmysle § 50 ods. 4 Tr. zák. vyslovil, že odsúdený H. Q. sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 0T/41/2016 zo dňa 14. 03. 2016 a právoplatným toho istého dňa, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky, neosvedčil a že trest odňatia slobody uložený mu uvedeným trestným rozkazom vo výmere 1 rok vykonal.

Rovnako ako okresný súd, tak i krajský súd z obsahu predloženého spisového materiálu zistil, že trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. OT/41/2016 zo dňa 14. 03. 2016 a právoplatným toho istého dňa, bol H. Q. uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. na tam uvedenom skutkovom základe. Za uvedené prečiny mu bol podľa § 348 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, ktorého výkon mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienené odložený za súčasného určenia skúšobnej doby v zmysle § 50 ods. 1 Tr. zák. na 2 roky. Napokon bol odsúdenému podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dom 3 roky.

Z náležite vykonaného dokazovania na súde prvého stupňa bolo správne zistené, že odsúdený H. Q. bol trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok sp. zn. OT/53/2016 zo dňa 14. 11. 2016 a právoplatným toho istého dňa uznaný za vinného zo spáchania skutku právne kvalifikovaného ako ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., ktorého sa dopustil dňa 12. 11. 2016.

Oba uvedené úmyselné trestné činy boli teda spáchané počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. OT/41/2016 zo dňa 14. 03. 2016 a právoplatným toho istého dňa, ktorá skúšobná doba začala v zmysle § 50 ods. 1 veta druhá Tr. zák. plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti trestného rozkazu, t. j. dňa 15. 03. 2016 a jej koniec tak v zmysle § 63 ods. 3 Tr. por. pripadá na 14. 03. 2018 .

Krajský súd uvádza, že pod vedením riadneho života v skúšobnej dobe treba rozumieť najmä dodržiavanie právnych noriem, plnenie pracovných, rodinných a ďalších občianskych povinností. Dôvodom na rozhodnutie, že trest, ktorého výkon bol podmienené odložený sa vykoná, je najmä skutočnosť, že podmienené odsúdený spáchal v skúšobnej dobe ďalší trestný čin (konkrétne dňa 12. 11. 2016), dokonca v úmyselnej forme zavinenia. Z uvedeného je zrejmé, že jedným zo základných znakov vedenia riadneho života je najmä dodržiavanie právneho poriadku ako celku. Z obsahu predloženého spisu však vyplýva, že odsúdený Q. v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia riadny život v žiadnom ohľade nevedol, keď sa dopustil ďalšej, opakovanej, trestnej činnosti.

Sťažnostný súd konštatuje, že boli splnené všetky formálne podmienky pre vyslovenie neosvedčenia sa odsúdeného v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a z materiálneho hľadiska je takéto rozhodnutie potrebné so zreteľom na osobu odsúdeného a opakované páchanie trestnej činnosti, nakoľko je nepochybné, že výchovné a preventívne pôsobenie podmieneného trestu sa u odsúdeného Q. evidentne minulo účinkom, pričom odsúdený týmto svojím konaním dal jednoznačne najavo, že súdne rozhodnutia u neho nepoživajú žiadnu autoritu a uloženie trestu zákazu činnosti nemieni rešpektovať, ako ani platný právny poriadok . Nadriadený súd na tomto mieste dodáva, že podmienený trest zjavne zlyhal a od odsúdeného nie je objektívne možné očakávať akceptovanie pravidiel správania sa. Vecne správne a so zákonom súladné je preto rozhodnutie súdu prvého stupňa v celej časti odôvodnenia sťažnosťou napadnutého uznesenia.

Pokiaľ sa týka jednotlivých sťažnostných argumentov odsúdeného Q., tieto v žiadnom ohľade neobstoja a krajský súd k jednotlivým uvádza:

Primeranosť, resp. neprimeranosť uloženého druhu trestu a jeho výmery trestným rozkazom Okresným súdom Pezinok sp. zn. OT/53/2016 zo dňa 14. 11. 2016 nie je predmetom momentálnej prieskumnej právomoci krajského súdu a skutočnosť, že odsúdený viedol po rozhodnutí Okresného súdu Pezinok riadny život je v svetle prerokúvaného prípadu irelevantná. Rovnako tak ako aj zaplatenie uloženého peňažného trestu, keďže ide o povinnosť odsúdeného uloženú mu právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu. Napokon aj prípadné celé splatenie uloženého peňažného trestu nemá vplyv na posudzovanie otázky osvedčenia sa, resp. neosvedčenia sa, i keď v zmysle § 92 ods. 2 Tr. zák. k zahladeniu odsúdenia dochádza vykonaním peňažného trestu a následne sa podľa § 93 ods. 1 Tr. zák. na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený. V tomto kontexte sa žiada uviesť, že z ustanovenia § 93 ods. 1 Tr. zák. vyplývajúca právna fikcia, že sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený, znamená, že fiktívne (t.j. neskutočne, zdanlivo) zaniká iba skutočnosť odsúdenia. Skutočnosť, že bol spáchaný trestný čin, zostáva touto fikciou nedotknutá. Obdobne nie je na mieste bagatelizovanie časového odstupu od

spáchania skutku Okresného súdu Pezinok (rok 2016). Na tomto mieste by si mal odsúdený uvedomiť, že svojim konaním, ktorým zavdal príčinu na vyslovenie súdu o jeho neosvedčení, sa dopustil po 8 mesiacoch od jeho právoplatného odsúdenia Okresným súdom Bratislava III. V tomto kontexte možno za príliehavý označiť správny postreh prvostupňového súdu, že odsúdenému dokonca pri dychovej skúške bola nameraná vyššia hodnota alkoholu v dychu ako v prípade trestnej činnosti prerokúvanej Okresným súdom Bratislava III.

Pokiaľ odsúdený poukazuje na starostlivosť o jeho dve maloleté deti a svoju chorú matku, sťažnostný súd v úplnej názorovej zhode s okresným súdom konštatuje, že napriek zákonnému ustanoveniu § 34 ods. 3 Tr. zák., vyjadrujúceho zásadu personalitý trestu, je táto skutočnosť vo vzťahu k rozhodnutiu súdu o nariadení trestu odňatia slobody bez právneho významu. Odsúdený je fyzickou osobou plne spôsobilou na právne úkony a plne trestne zodpovedným subjektom, ktorý v čase spáchania trestných činov v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia nebol nepríčetný a nebola ani v stave zmenšenej príčetnosti, pričom jeho konanie, z hľadiska subjektívnej stránky, napĺňa úmyselnú formu zavinenia priamu (§ 15 písm. a/ Tr. zák.). Odsúdený si teda objektívne mohol a mal byť dostatočne vedomý dôsledkov svojho protiprávneho konania. Povedané inak, odsúdený si mal a musel byť vedomý svojej zodpovednosti voči rodine pred opakovaným páchaním trestnej činnosti, ktorá zavdala dôvod pre vyslovenie jeho neosvedčenia sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia.

Ničím nepodložený je i argument odsúdeného, že okresný súd mal rozhodnúť o jeho neosvedčení sa v čase, keď došlo k jeho odsúdeniu, teda v roku 2016. V zmysle zákonného ustanovenia § 50 ods. 5 Tr. zák. má súd možnosť rozhodnúť o neosvedčení sa odsúdenej osoby do jedného roka od uplynutia skúšobnej doby (v prerokúvanom prípade teda do 14. 03. 2019) a v zmysle § 50 ods. 6 Tr. zák. do dvoch rokov od uplynutia skúšobnej doby v prípade, ak by sa proti odsúdenej osobe viedlo v skúšobnej dobe trestné stíhanie pre iný jej trestný čin (v prerokúvanom prípade do 14. 03. 2020).

Pokiaľ je odsúdený toho názoru, že premenou trestu z podmieneného na nepodmienený, pre dlhší časový odstup, nespĺní svoj účel, krajský súd dáva odsúdenému dôrazne do pozornosti, že práve podmienené odsúdenie u neho nespĺnilo svoj účel smerujúci k zabezpečeniu ochrany spoločnosti pred jeho osobou, nezabránilo mu v páchaní ďalšej, dokonca druhovo rovnakej trestnej činnosti a nevytvorilo podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život. To, že v súčasnej dobe odsúdený vedie riadny život je jeho povinnosťou a nie čnosťou vo vzťahu k vysloveniu osvedčenia sa, resp. neosvedčenia sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia.

Napokon návrh odsúdeného o ponechaní podmieneného odsúdenia v platnosti, resp. predĺžení skúšobnej doby nemá oporu v Trestnom zákone a to hneď z dvoch dôvodov. V prvom rade je nevyhnutné uviesť, že rozhodnutie podľa § 50 ods. 4 písm. b/ Tr. zák. o ponechaní podmieneného odsúdenia v platnosti a súčasne o primeranom predĺžení skúšobnej doby môže súd urobiť len v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, o ktoré ide. Skúšobná doba u odsúdeného márne uplynula k 14. 03. 2018 a okresný súd rozhodoval na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. 10. 2018, teda po jej uplynutí. V druhom rade je to osoba odsúdeného Q., ktorý ako špeciálny recidivista pohŕda právnym poriadkom ako celkom a nevyužil dobrodenie dané mu v konaní pred Okresným súdom Bratislava III sp. zn. OT/41/2016 vo forme uloženia podmieneného trestu odňatia slobody (ktorý predstavuje hmotnoprávny odklon od univerzálneho nepodmieneného trestu odňatia slobody), kedy počas plynutia skúšobnej doby predmetného podmieneného odsúdenia mal súdu a spoločnosti preukázať svoju nápravu.

Krajský súd uzatvára, že výkonom premeneného podmieneného trestu odňatia slobody bude zabezpečená ochrana spoločnosti pred odsúdeným, ako páchatelom trestných činov tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a inej protiprávnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, ktorého vedenie odsúdený nepreukázal práve počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia. Bolo práve na odsúdenom, aby spoločnosť presvedčil o opaku. Tento však svojim konaním zavdal príčinu na jeho izoláciu výkonom nepodmieneného trestu odňatia slobody v rámci ktorého výkonu bude mať možnosť uvedomiť si následky svojich opakovaných protiprávnych konaní.

V ostatných konkrétnostiach nadriadený súd v celom rozsahu odkazuje na dôkladné vyhodnotenie tak osoby odsúdeného ako aj charakteru trestnej činnosti tvoriacej podklad pre vydanie sťažnosťou napadnutého uznesenia.

Napokon vecne správny a v súlade so zákonom je i výrok súdu prvého stupňa o zaradení odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, keďže tento nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu (pre ktorý bol podmiennečne odsúdený trestným rozkazom vydaným v tejto trestnej veci) vo výkone trestu odňatia slobody.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, sťažnostný súd považuje sťažnosť odsúdeného za neopodstatnenú a keďže nezistil dôvody pre zrušenie napadnutého uznesenia podľa § 194 ods. 1 Tr. por., rozhodol tak, že sťažnosť odsúdeného H. Q. podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.